

Cinta Arasa

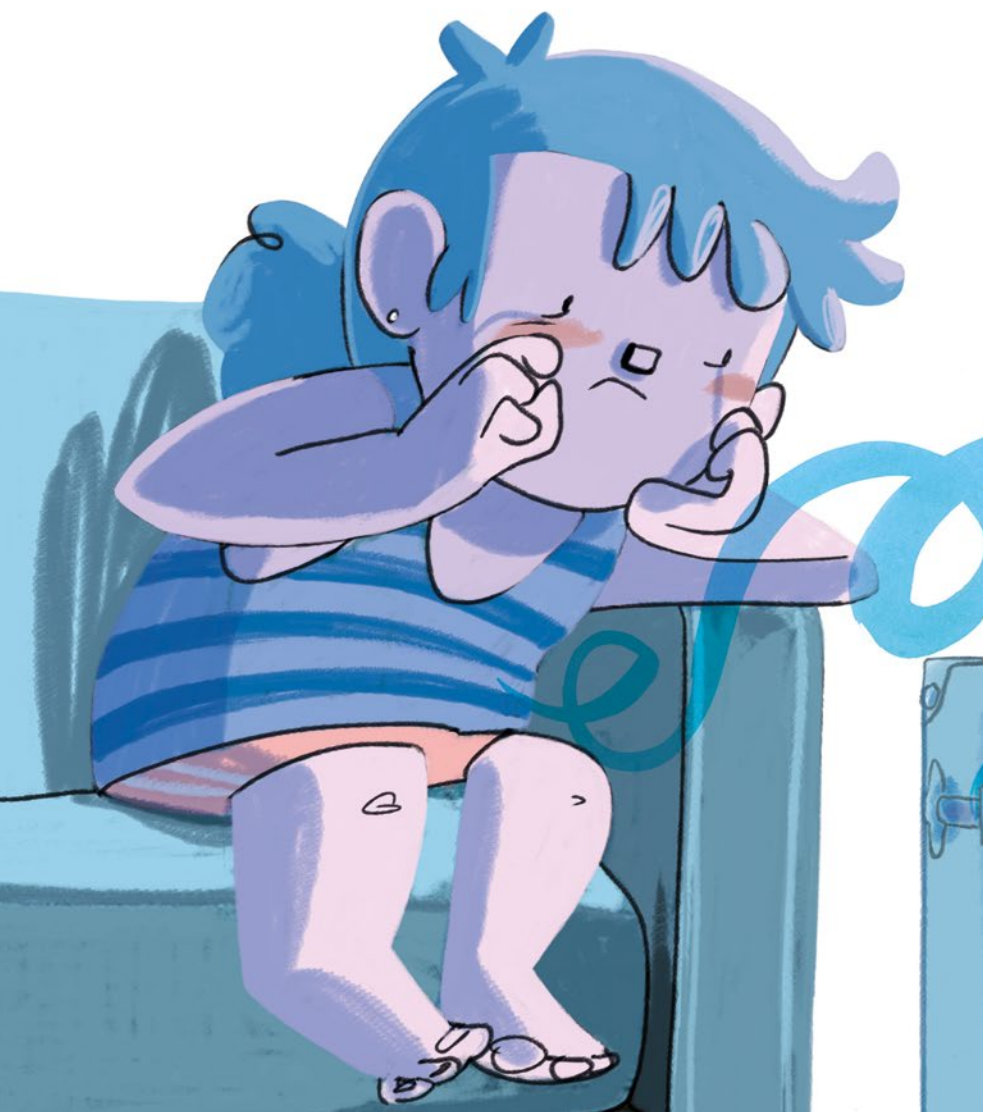
El dia que les onades del mar em van entrar a la panxa

Il·lustracions de Joan Turu

Em dic Aran i el dia que les onades del mar em van entrar a la panxa de veritat va ser l'últim de les millors vacances de la meva vida.

Era l'estiu passat, quan encara tenia sis anys (ara ja en tinc set!). Aquell dia jo no entenia res. No podia parar de plorar, però no estava trista. Vull dir que no havia passat res trist de debò.

La mama i el papa em diuen sovint: «Aran, si no ha passat res de trist, no té sentit que ploris». Volen dir que seria una ximpleria, que seria plorar per no res, sabeu?

Us ho explicaré tot des del
començament: el papa, la mama i jo
haviem marxat cap a l'Illa quan es va
acabar l'escola.

10

Em sembla que no m'havien passat mai tantes coses divertides com durant aquelles vacances, però el més divertit que em va passar –i també el més bonic!– va ser conèixer el Tià i, després, la Gertrudis i l'Enriquet.

